

R.M.I.4°

214

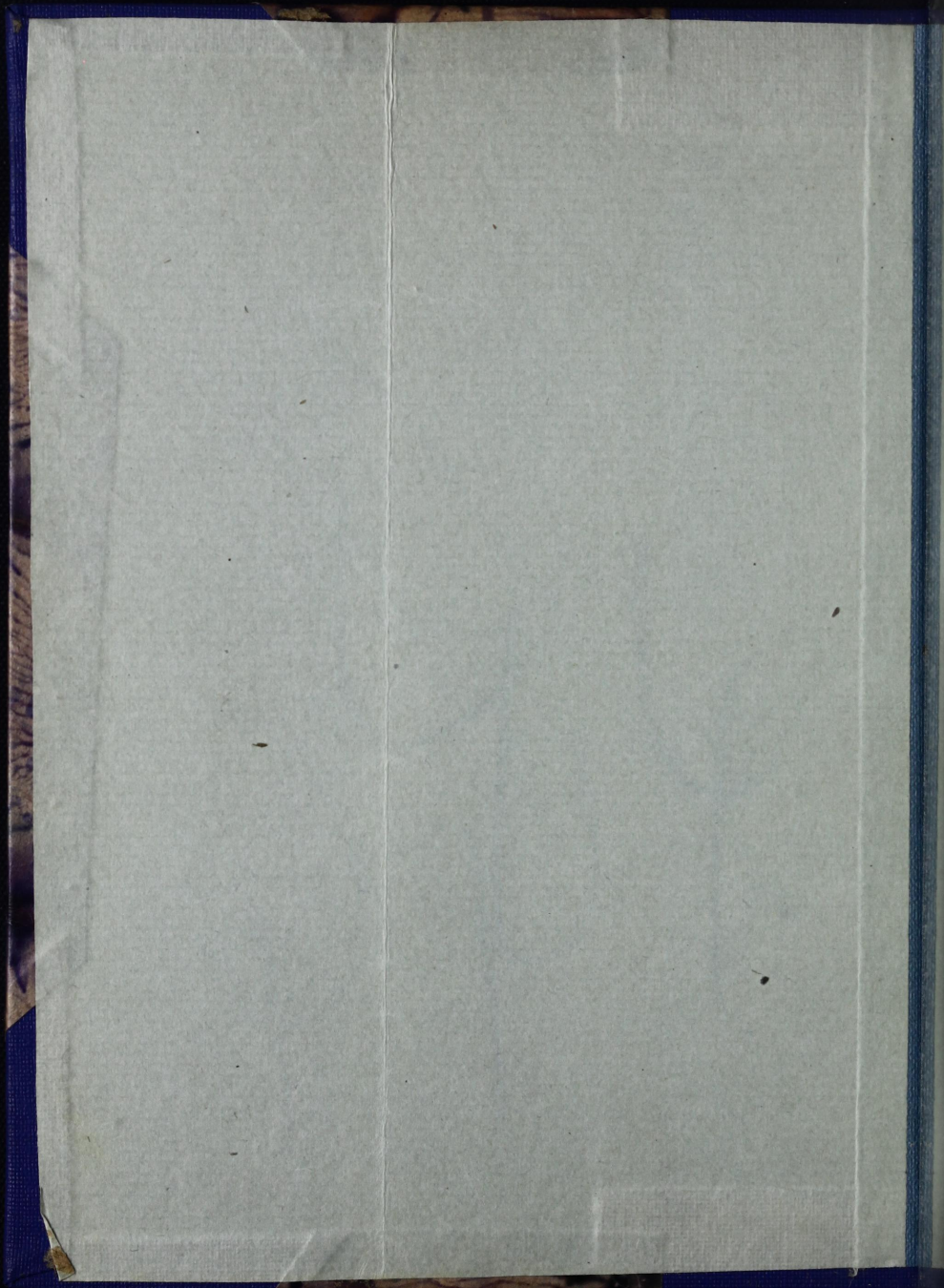
Veres Gáspár

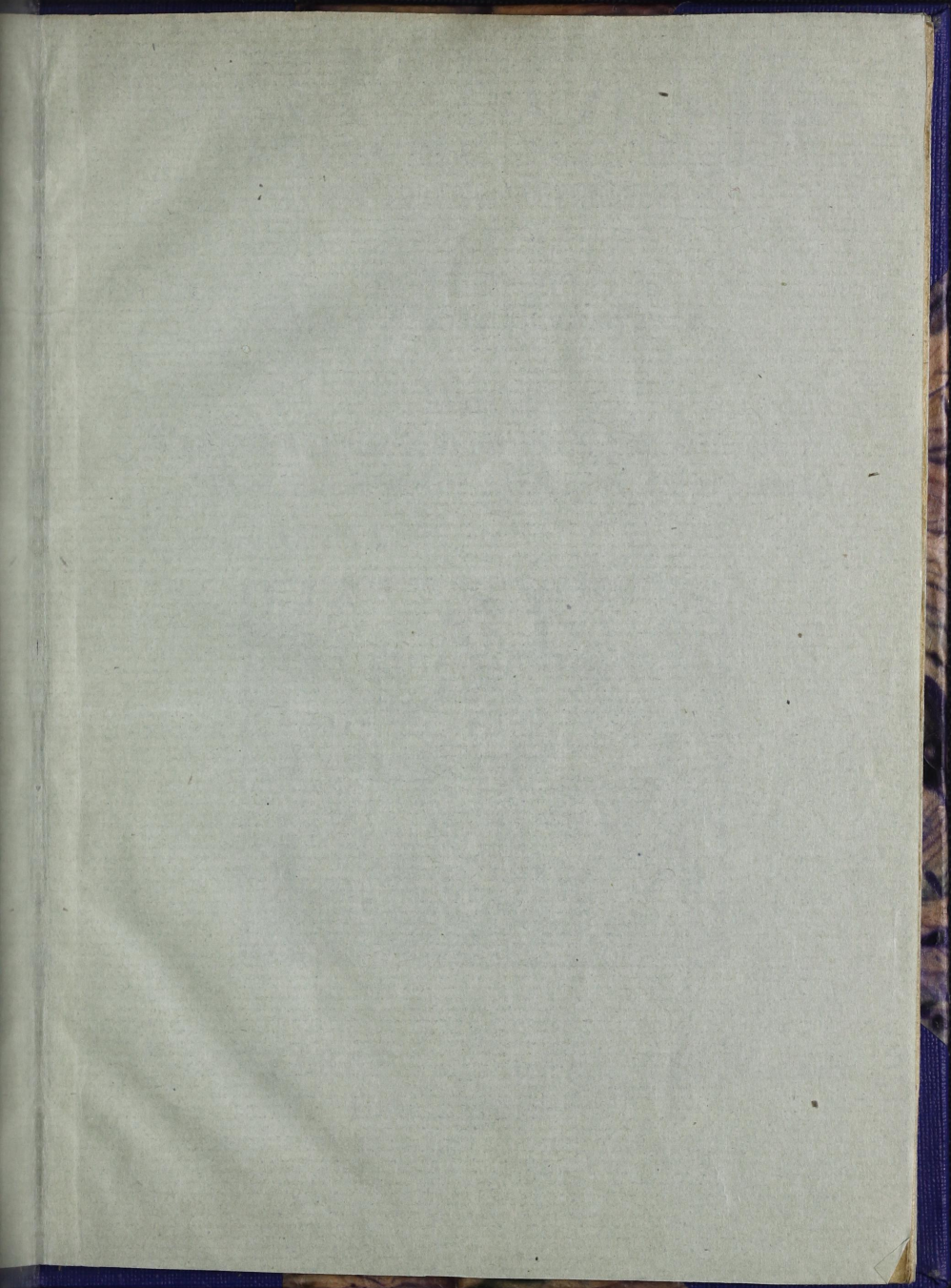
Két ur ifju
barátsága

Kolozsvár

1578

274 SZEP ROEVIL

HISTORIA KÉT NEMES IFFIAK-
nac igaz barátságokról.

Ad notam
Abigail Affony Historiáját 2c.

Martialis
Vt Præstem Pyladé, aliquis mihi præstet Orestem
Hoc non fit verbis Marce, vt amoris ama.

COLOSVARAT.

I. 5. 78.

Estendõnc

finte à végiben

144

214 SZEP ROEVIL

HISTORIA KÉT NEMES IFFIAK-
nac igaz barátságokról.

Ad notam
Abigail Affony Historiáját 2c.

Martialis
Vt Præstem Pyladé, aliquis mihi præstet Orestem
Hoc non fit verbis Marce, vt amoris ama.

COLOSVARAT.

I. 5. 78.

Estendõnc

finte à végiben

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

7
Zuda bép példákról már bölczec írta,
Cronicákat Historiákról hatta,
De ez egy dologról még né bółtanac,
Kit ha meg hallotoc Maidá czudáltoc.

Az igaz barátságáról Példát mondoc,
Egy más béretőkről eneket íroc,
Tökéleteliségekről két Iffiaknac,
Publius Titusnac, és Gissippusnac.

Születése előtt Christus wrunknac,
Mikor az nagy Romai Czaárságnac,
Birodalma adatéc Augustusnac,
Iulius Czaár örökös Fiánac.

Publius Titusnac akkoron Attya,
Hires neues Romába lakic vala,
Augustus Czaárnac nagy vduarába,
Mert Czaárnac fő tanácsa az vala.

Annac neue Quintus Fuluius vala,
Czac eggyetlen egy fia Titus vala,
Minden gongya vala ez egy Fiára,
Véniségének mert ez vala Istapya.

Reménsege semmi vgyan nem vala,
Hogy Titusnál lehetne több magzattya,
Mert ideie bérént vén Ember vala,
Azért minden kedue egy Fia vala.

Virágában mikor már útót vala,
Hazaiából ki indulna gondola,

Aij

Es

2 És be méné nemes Görög országba,
Külömb külömb dolgokat hól láthatna.

Ez dolgot Attyánac meg monta vala,
Kinec noha nehéz nec tetzic vala,
Egy Fiánac hogy lenne táuozata,
Mind az által ám meg engette vala.

Regen ő is mert Mégh Iffiu fagába,
Tanúlt vala az nagy Görög országba,
Hires neues Athenás Váralába.
Holot vala egy szerelmes baráttya.

Ez Várasban laknac vala soc Bölczec,
Fő Doctori egész Görög országnac,
Irà azért régi iò Barattyánac,
Titust Fiát aiánla vén Chremes nec.

Soc kölczéggel hamar vtra késsite,
Sép aiándékokkal Fiát eressite,
Kiket Barattyánac Chremes nec küldé,
Titus Athenásban hamar iuta be.

Sép aiándékokat ott az Chremes nec,
Be mutatà Attyátul az lámbornac,
Ezen Chremes hálát adà Istennec,
Hogy szép Fiát láthatna Barattyánac.

Ezen is öröme vala Chremes nec,
Hogy mégh eltér hallana Fuluius nac,
Kezét foguán azért Iffiu Titus nac,
Aiánla ő magát mint iò Fiánac.

Gongya lenne rea aſt is fogadà,
 Mint az önön Fiára Giſippuſra,
 Giſippuſt azonban Fiát hiuatà,
 Tituſt tárfúl ott Fiánac aiánlà.

Egygút mind két Iſſiac tanúlnac vala,
 Neuekednec vala tudományokba,
 Szerelmec egymáshoz örögbűl vala,
 Mint egy Attyaſiac vgy laknac vala.

Dicziretes vala nemes erkölczec,
 Czudálatos vala eſes elmeiec,
 Tanúlſágban hamar neuekedéſec,
 Minden iofágokban örögbűléſec.

Iſſiaknac mind egy ábrazattyoc vala,
 Beſédec is ſinten haſonlo vala,
 Magaſſágoc termetec mind egy vala,
 Az Giſippuſt Tituſnac velic vala.

Illy nagy egyeſségben mikor elménec,
 Ez két Nemes Iſſiac mint Attyaſiac,
 És vén Chremes ő bennec gyönyörködnc,
 Lön halála hamar ſegény iámbornac.

Vén Chremes halálán haborodánac,
 Mint Giſippus vgy Titus keſeredéc,
 Siratac mind ketten eſes Attyuknac,
 Tiſteliſéggel vén Iámbort el temetéc.

Nem ſoc vđő muluán tanáczkodánac,
 Ió baráti az meg holt vén Chremesnec,

4

Hogy Fiánac házastársot adoánac,
Gisippusnac egy szép Leánt lennénc.

Ackor vala egy szép főz Athenásba,
Kinec neve szép Sophronia vala,
Iő nemzetű drága erkölcsű vala,
S szépségénec igen nagy hire vala.

Sophroniát azért az Gisippusnac,
Attyánac iő baráti meg ielentéc,
Az szép Leány igen tetszéc lfiunac,
Gyűróiével Leánt iedze magánac.

Ezeknec viánna egykor Titusnac,
S őlla az Gisippus mint barattyánac,
Kere erre Matkaiához lepnénec,
Ketten azért S szép Leányhoz menénec.

Attya Annya az szép Sophroniánac,
Mikor vigan lfiakat vendéglenéc,
S szép Leánnyal nagy vigan tántzólnánac,
Titus Leány szépségén almelkodéc.

Ime szegény Titus ott mint iárt vala,
Az Leány szépsége meg czalta vala,
Általharà főüét szerelem nyila,
Hogy Gisippus buczuzéc aligh várya.

Az estüélkor már hogy el haylot vala,
Buczuzánac hamar menénec haza,
De Titusnac főüve vagyon nagy langba,
Mert szerelem tüze őtet gyulastya,

5
Gyorsan azért méne ágyashazában,
Semmit nem nyukhatic nagy szerelmében,
Nem feletkezhetic Leány szépségén,
Végre siruán mongya vala kényában.

Wram Isten ó melly nyauallyás vagyoc,
Melly nagy kennyát benuedem berelemnec,
Reménysege nincz könnyöbülésének,
Mert Iegyese à szép Leány Társonnac.

Atyám gyanánt vólt penig az vőn Chremes,
Kinec egyetlen egy fia Gissippus,
Gissippusnál Sophronia olly kedues,
Mint két seme világa olly szerelmes.

Az Gissippus szerelmes hú barátom,
Vduarába mint Attyafia lakom,
Gazdagságot ninczen iouait birom,
Mint őmaga szintén úgy wralkodom.

Mint egy Atyámfia már Sophronia,
Mert szerelmes Barátomnac Matkája,
Szerelmemnec vgyan nincz semmi módgya,
Azért töllem tauozzall nagy nyauallya.

De à berelemnec tüze olly sebes,
Minden törvényeket meg tör olly erős,
Királyokat mind meg győz olly hatalmas,
Hát nem czuda szerelmed szégyen Titus.

Soc ideig ellene rufakodéc,
Tisztessége buzgo keuanságának,

6 De meg győze hatalma berelemnec,
Fogságába esék nagy berelménec.

Nagy gyötrelme vala segény Titusnac,
Sem etel sem ital nem kelkeduénec,
Ereie nincz ortzai meg hiruattac,
Kór agyában mint holt eleuen fekséc.

Másod napon mihelt Gisippus érte,
Barattyánac hogy vólna betegsége,
Ágyasházban hamar hozzáia méne,
Nyauallyáiát kéri meg jelentene.

De az Titus semmit nem jelent vala,
Czac köz betegséget raita mond vala,
Noha halálához már közel vala,
Kin Gisippus igen búskodik vala.

Doctörökért azért titkon boczáta,
Mert Barattyát haláltól felti vala,
Bölcs Doctörök jutánac hamar hozzá,
Titusnac ereith meg lattac vala.

Betegsége honnan vólna megh tudác,
De czac Gisippusnac titkon megh mondác:
Serelemtől hogy halála történnéc,
Ha Oruofság neki nem bereztetnéc.

Kezde azért Gisippus igen kérni,
Mint Barattyát arra kénseríteni,
Mondaná megh ki berelme igy gyöttri,
És a Semélt meg berzene igéri.

Szunte

7
Süntelessenül Titust kérdezi vala,
De hogy semmit nem felel bányá vala,
Régi barátságokat ott forgatya,
Hogy semminéc véli vgyan czudállyá.

Végre Titus így szólla Gisippusnac:
Bizony téged czac tartlac Barátomnac,
De sockal iob hogy én halált szenvedgyec,
Hogy nem keuanfágom be tellyessédgyec.

Meg ielente ostan nyauallyayánac,
Eredeti mint történt szerelménec,
Oka vólna szépsége Matkayánac,
Sép ortzáya Sophronia Assonnac.

Eft haluán Gisippus meg somorodéc,
Sokaig czac halgat nem szól senkinec,
Mit miuellyen nem tudgya gondolkodic,
Keduezzene magánac vagy tarsánac.

Végre kezdé vetekődni magában,
Barátomnac im élete kezemben,
Aft iól látom vagyon olly győtrelemben,
Hogy halála léssen nagy szerelmében.

Ha Titusé nem léssen Sophronia,
Bizonyára ottan léssen halála,
Nem lehetec többé én vgy baráttya,
Sőt önéki lésséc mint egy Gyilkosa.

Hát iob nekem meg valnom egy Leántól,
Hogy nem régi szerelmes barátomól,

Kit vén Atyám vellem aiánlot tárful,
Lcányokban ember mindenkor talál.

Titust azért kezde vigasztalnia,
Semmit ne fély riéd ssep Sophronia,
Életem is ha búkségéd kéuánnya,
Te ertted ki adom az halálra.

Erre Titus felele Gifippusnac,
Nagy hűséget tudom baratságodnac,
Most is hissem állanál befédednec,
De ez dolog táuoly legyen mi tollunc.

Az ferencze téged itelt méltónac,
Ssep Sophroniánac iámbor Wránac,
Óruly vigadgy Isten aiándékánac,
Hamar én is azonközben megh haloc.

Az Gifippus ismet bólla Tarlánac,
Ne láthassam orayát halálodnac,
Megh hidgyed Wra les Sophroniánac,
Czac hogy kerlec adgy helt most intésemnec.

Iól tudom feralemnec kemenféget,
Ha kit nyilauual megh sebesíthet,
Auagy bőrnýú halált aual kóstoltat,
Auagy penig Megh győzi mint egy rabyát.

Hid meg társom feretetem olly hozzád,
Hogy nem bánom halálom is ertted,
Ha te neked ebből lenne halálod,
Tartanám vgy mint ha vólnéc gyilkosod.

9
Soha addig Gislippus nem nyúgott,
Intésetől soha addig nem bűnéc,
Míg nem Titus engede beűdénec,
Mert kéuánà eltét mint Barattyánac.

Mint est véghez vigye már gondolkodéc,
Mert Attyánac baráti fő emberec,
Kazdag Attyafiai az Leánnac,
Társul neki szép Sophroniát attác.

Hire vala penig mind Athenásba,
Hogy őneki jegyese Sophronia,
Okot sem lel vala az el valásra,
Mert senki nem szólhat gonoszt Leánra.

Ketten azért tanácskoztanac vala,
Erről titkon ők végeztenec vala,
Egy palotát csináltattanac vala,
Két ágyas ház Palota mellet vala.

Annac egyikben Gislippus hál vala,
Az másikat Titusnac attá vala,
Az két háznac reytéc aytaya vala,
Egyikből másikba mehernece vala.

Mennyegző nap azonközben el forgà,
Mellyet közöniséggel végűstec vala,
Nagy Pompáual Leánt megkerűec vala,
Kazdag menyegző is frűsen lőr vala.

Az vaczora mikor már fel költ vólna,
Ott Gislippust intéc az Agyasházba,

Bj

Az

10 Az Leánt is hamar viúéc vtánna,
Titus Gisippusnac ešeben vala.

Mikor Menyegzős nép el ošlot vólna,
Leány mellől Gisippus fel kőlt vala,
Reytec aytón Titushoz be ment vala,
Igy hűségét hozzà mutatta vala.

Kénſeriti vala Titust fel kelne,
Az Leányhoz ágyasházba be menne,
Kedue ſerént Sophroniaual lenne,
Betegfégből gyógyulása hogy lenne.

Noha Titus ešt mayd ſégyenli vala,
De taršánac meg győze nagy ſoc ſaua,
És à ſerelemnec kemény fogšaga,
Azért ám be ment vala ágyasházba.

Mikor Leány agyához iutot vólna,
Leant ha ſeretne kérdezi vala,
Ha akarna lenni ő házasa tárša,
Ezeket bizonnnyal hogy megh mondona.

Véli vala Leany hogy Wra vólna,
Mert vgy Titus mint Gisippus ſól vala,
Felelt vala azért ſép Sophronia,
Hogy ſeretne és wralni akarna.

Gyűróiét wyából Titus ki véuè,
Ašt wyában Sophroniánac téuè,
Leánt ő is hogy ſeretne ielente,
Serelemnec iegyè à gyűró lenne.

Haynál

Haynál vtán Titus ki megyen vala,
Gisippus virradua vißsa iõ vala,
Aßßony vèli vala hogy Wra iárna,
Súkfég helyre felfelé az más házba.

Soc ideig Titussal hogy igy vólna,
Sophronia ingyen sem vèli vala,
Mert Titusnac ßaua hasonlo vala,
Gisippushoz, kinec õ vèli vala.

Mikor már sokaig igy eltec vólna,
Egykor iútà illyen hire Titusnac,
Hogy Rómából iõttec vólna kőuetec,
Kic holt hirét hoßtác vólna Attyánac.

Lõn nagy gongya és bánattya Titusnac,
Hogy haza siessen mert igen íntic,
Ha nem iõne Iosága el veternéc,
Soc kinczét Czaßár ßámára foglalnác.

Mit kellyen miuelni nem tudgya vala,
El iõné véle ßép Sophronia,
Ki nem tudgya vala hogy õué vólna,
Gisippussal azért errõl ßólt vala.

Titkos házban Aßßont be hittác vala,
Nagy soc ßóual neki meg montác vala,
Házas tárfa Titusnac hogy õ vólna,
Noha Gisippusnac õtt antác vólna.

Okait is ez dolognac meg mondác,
Hogy halála igy múlt vólna Titusnac,

12 Ki élet volt törében berelemnec,
Azért Titust tartaná már Wránac.

Ottan Asszony megh somorodot vala,
Söpörtzayán könyvei húlnac vala,
Attyánac nagy siruá panaszt vala,
Mert nagy kissebségét ségyenli vala.

Attya ezen ottan el búult vala,
Ió barátit hozzà hiuatta vala,
Gisippusra azockal indult vala,
Titussal Gisippust találta vala.

Nagy haraggal kezde őket dorgalni,
Éktelei befédeckel pirongatni,
Mind Gisippust s mind Titust fenyegetni,
Ez lőt gyálazatnac okát kérdezni.

Mongyác vala Gisippust mind vetkesnec,
Még h ió Baráti is megh holt Attyánac,
Soc Attyi fia Sophroniánac,
Halalra is őt méltónac kiáltac.

Soc szidalmát már hogy megh vntác vala,
Magát Gisippus is ott menti vala,
Hogy szidalmat ezért ő nem várt volna,
De inkább soc jókat érdemlet volna.

Mert nálánál sokkal Titus iob volna,
Nagy rendbéli nemes nemzetes volna,
Attya pedig Czaár tanácsa volna,
Soc loßaggal soc kinczel Kazdagh volna

Isten

13
Istentől vagyon ez igen kiáltya,
És ő Felfegénc Szent akarattya,
Hogy Titusnac lenne ágyashazába,
Sophronia Afibony Berelmes tárfa.

Az Bölczec is vgy mód nám mind ást iryác,
Hogy minden dolgai az embereknek,
Czac Istennec rendelkezéből vanna,
Nála hayunc fála is fáman vanna.

Ha ki ellene igyekezic iárni,
Végezése ellen igy tusakodni,
Bizony czac héába kezd törekedni,
És feyére haragját ingerleni.

Azért hát ha akarattya Istennec,
Titus ma hogy legyen tú Leántoknac,
Isten rendelkezét meg ne vésétec,
Mert bizonynal fáll haragya ráyatoc.

Mikor fáua nem fogná Gifippusnac,
Sőt beşédét vgyan megh sem halgatnác,
Fel ála az Titus és inte nekic,
Hallanác megh mit mondaná mindenec.

Nem vélteké vgy mond engem embernek,
Auagy álitótoké czac gyermeknek,
Megh mutatom még nektec hogy ki legyenec.
Róuid beşédemet most halgassátoc.

Az mit kéuánt hú barátág Társumról,
Az Szent tífia Bereret Gifippustól,

Ast

Ast mutatà meg én hozzám iámborúl,
Mindeneket miueit azért emberül.

Iò Barátom Gifippus ennekem vólt,
Serelemért látta nagy nyauallyámat,
Egy Leánnál engem inkább szereter,
Az haláltól mentette megh feiemet.

Attátoc vólt Leántokat Kazdagnac,
Ast Gifippus atta sockal Kazdagbnac,
Attátoc vólt nagy nemzetből valónac,
De Gifippus atta sockal nagyobnac.

Ez szép Leánt társom igen szerette,
De én vgyan czac nem holtam meg erte,
Az halálból aual tettem életre,
Sockal azért társomnac iob szerzése.

Vdóuel is egy vagyoc Gifippusfal,
Bölcselégem mind egy tudományáual,
Erkölczünk is hasonlatos egymással,
Termetünk is mind egy aránt Társommal.

Sőt Gifippus főleter Athenásban,
Ez szabadság nekül valo Városban,
Én főleterem az hatalmas Romában,
Nem adò fizető nemes Városban.

Nem fámlalom elő soc Iosagimar,
Soc kinczemet drága palotaimat,
Nemzetem nec hires neues vóltokat,
Nagy birodalmokat Wraágokat.

15
Mert ezeket v'dőuel megh lattyátoc,
Ha engemet Romában megh kerestec,
Báratlágom akkor mind vehetitec,
Iò akaratomat ha most véstitec.

Iámborúl szerettem én Sophroniát,
De iól tuttam tú kemény szokástokar,
Nem adnátoc messze lép Leántokar,
Azért bístam Gisippusra dolgomat.

Noha penigh Leánt igen szerettem,
Menyegzőt Gisippus neuével tőttem,
De est ektelennül nem czelekerttem,
Hanem úgy mint iámbor házaz miuelttem.

Előster mikor az Leányhoz mentem,
Ha szeretne engem arra kerdettem,
Ast mondotta kegyelmedet szeretem,
Az után Gyűrömet wyában attam.

Ki annac az oka ha ő nem tutta,
Én volnéké auagy Gisippus vólna,
Hogy nem kerte akkor neuem ki vólna,
Az feretben ha megh nem ismért vólna.

Meltatlanúl tihát mind haragustoc,
Hogy én lettem Wra Sophroniánac,
Akarattyá nekül nem löt Istennec,
Bátor Gisippusnac ast köszönnyétec.

Ez vólte azért az halálos vetez,
Kiért mind Kettünket így fenyegettec.

C

Hogy

Hogy én Wrfleuén vagyoc tú Vótóc,
Iámbor Wra à lép Sophroniánac.

Mostan nekem kelletic haza mennem,
Ez Világból mert ki múlt edes Atyám,
Im nagy rutúl Leántokat hagyhatnám,
Ha gyalazatotokat én keuannám.

De ha Gifippusfal meg bekélletec,
Az lép Sophroniát nekem adgyátoc,
Affony léfen Romában meg hidgyétoc,
Én is az migh élec fogaloc nektec.

Szeretettel azért intlec titeket,
Mint Atyámfiat iò barátimat,
Hogy vegyetec Atyafiúságotat,
Mert hátra nem vehettyúc az mi megh löt.

De ha léstec ellen tartóczekben,
Gifippust én mellém vésem ýtomban,
És ha valaha mehetec házamban,
Méggh Sophroniát is vísem Romában.

Erős haddal érte rátoc támadoc,
És auagy hóltomigh mind érte viuoc,
Auagy Sophroniát tú megh adgyátoc,
De ez egy Affonyért sokan megh haltoc.

Mikor Titusezeker monta vólna,
Feyét tekergeti nagy haragyaiba,
Gifippust ott folitá kezét foga,
Véle Házból haraggal ki ment vala,

Ott Görögöczen megh felemlénec,
Mert hatalmát Romayáknac tudgyác,
Azért mindegy akarattal végezéc,
Hogy Sophroniát adnác megh Titusnac.

Követeket Titushoz boczatánac,
Hogy megh adnác Affont mint iò Fiuknac,
Kazdag lakodalomban vigadánac,
Az vtán Titus Affonnyal buczuzéc.

Mikor iútot vólna haza Romába,
Megh adatéc Attyánac soc lofága,
Minden öröklége nagy kazdaglága,
Kic Attyától rea marattac vala.

Azonközben Gisippus Athenásban,
Mindeneknec eséc gyűlölségében,
Nagy Perekbe soc hamis Patuarokban,
Soc Per mia igen nagy segénységben.

Vegre vgyan vžéc fánki uetésben,
Nelakhatnéc hogy többé Athenásban,
Azért eséc segény nagy budolásban,
Olly nagy segénységbe nyomoruságban.

Titus Tarla egykor iúra esében,
Kit nagy Wrnac hallot vala Romában,
Végeze el hogy menne Vduarában,
Kerne tartanà el segénységében.

Mikoron Romában el iútot vólna,
Titusnac hazát meg kereste vólna,

Mint egy Kuldús kapu előtt ál vala,
De őt Titus megh nem esmerete vala.

Az Gifippus penigh gondollya vala,
Hogy őt Titus nyiluan esmerete volna,
De mint ha nem esmerne czac mutatná,
Mert ő nagy Wt, Gifippus Kuldús volna.

Annál nagyob bánatban azért iútá,
Mert Titussal regen soc iót tót vala,
Ő miatta budosóua löt volna,
Kikről Titus el felerkezet volna.

Nagy sirással inner ki indult vala,
Mert segénec állást sem attac vala,
Ehég mia Ina el szakat vala,
Váras köül egy Barlángba ment vala.

Ott Istenec ezen könyőregh vala,
Ne győtrene Lékét venne markába,
Mutatná megh mint lehetne halálà,
Soc nyauallyákat mert márel vnt volna.

Mikor az Barlángban segény fekünnéc,
Éyd oda iutánac két Toluayoc,
Kic az Predán mikor nem alkhatnánac,
Eggyic az másiktól ott meg öleréc.

Onnat Gyilkos Toluay el fútot vala,
Megh hólt testet Barlángban hagyot vala,
Az segény Gifippus ott halgat vala,
Nekiezen nagy öröme löt vala.

Hogy

Hogy halálra ebből ýrat lett volna,
 Az Gyilkolnac őmagát mongya vala,
 Az test mellet véres Törrel vl vala,
 Reggel azért begént ott fogtác vala.

Nagy foglágban őtet vetettéc vala,
 Harmad nap Törüénre ki hostác vala,
 Poroszlóc Gyilkolnac vádollyác vala,
 Mert test mellet őtet megh fogtác volna.

Őmaga is vgyan aít vallya vala,
 Mert soc nyauallyákat már el ýnt vala,
 Ehéég mia czac aligh bóihat vala,
 Életénec végét kéuánnya vala.

Méltónac azért halálnac íreléc,
 Mert őmaga magát valla Gyilkolnac,
 Tagadást hogy nem tót vgyan czudallyác,
 Mását neki nem láttac sokan mongyác.

Minden fő Törüénben egy Wr vl vala,
 Ki ott Czaár képeben itil vala,
 Titus penigh már Czaár képe vala,
 Kiuel regen Gísippus iól tót vala.

Imé az Titus is czudállyá vala,
 Mint magára az Ember valloí volna
 De ki volna ő aít nem tudgya vala,
 Mint ha látta volna vgy terzie vala,

Mikor immár az Törüény fel költ volna,
 És Gísippust vinnéc ki az halálra,

20 Őtet Titus olly igen bíánnya vala,
Azért méné hozzá kérdezi vala.

Mihelt neuét neki megh monta vala,
Ottan Tárját ám megh ismerte vala,
Iettében czac nem ott megh hólt vala,
De ő arról Senkinec nem bólt vala.

Ást sem tudgya vala begény Gisippust,
Mint haláltól mentherne megh iò Tárját,
Mert feyére montác már Sententiát,
És Gyilkosnac Czaár nem ád graciát.

Az Prætorhoz hamar ám futot vala,
Ki ackor Romában fő Biro vala,
Nagy torockal annac kiáltja vala,
Ne vitesse az ártatlant halálra.

Én vagyoc Gyilkosa az meg hólt testnec,
Ne legyen halála az ártatlannac,
Nagy bűneim már touáb nem boczátnac,
Soc vetkemért ideie hogy meg hallyac.

Ez bótt à Sokaság kezde halgatni,
Mit bóllanà à fő ember czudálni,
Mert Gisippus még is igen vüölti,
Hogy ő Gyilkos melly bűnért kés meg halni.

Ott beszedén Titusnac meg állánac,
Mert mint Czaár képét őtet tísteléc,
De nagy kiáltásán el álmelkodnac,
Érte Gisippussal haza térénc.

Megh

Megh is Titus fel főval mongya vala,
 Nem Gisippus, de az bűnös ő vólna,
 Azért vólna melő ő az halálra,
 De à segény ember ártatlan vólna.

Imè Prætor est igen bányya vala,
 És magában vgyan segényli vala,
 Illy főember hogy magát így gyaláznà,
 Kit mind à Sokalág nyiluan hallanà.

De az Titus vgyan úgy kiált vala,
 Azért Prætor megh paranczolta vala,
 Gisippus kötélről megh szabadúlta,
 Az Titusnac haraggal így főlt vala.

Czudálkozom Wram Titus te raytad,
 Miért kisbited így hied neued,
 Nagy vesélyben ezzel feyedet eyted,
 Gyilkosnac ninczen kegyelme iól tudod.

Erre Titus felele az Prætor nac,
 Tudom hálál út alma Gyilkoságnac,
 De ha verét ki ontod ez Ember nec,
 Hamis lés, és hogy ha én megh nem haloc.

Sólla Prætor Gisippusnac is monda:
 Oh te segény nyauallyás nagy goromba,
 Miért főállál illy nagy verket magadra,
 Lám Titus vólt az Ember nec Gyilkosa.

Legh ottan Gisippus ám megh ismere,
 Hogy az Titus est ő erte mielő,

Hogy halálra kész volna menni erte,
Czac hogy aual Gisippust meg menthetne.

Azért nagy sirással tekintre rea,
De sirástól semmit nem szólhat vala,
Titus is ő rayta igen sir vala,
S'erenczeiét segénnek bányá vala.

Eft látván az Prætor meg keseredéc,
Nagy fel szóval monda bűn nélkül vattoc,
Iámboroc bizony nem Gyilkosoc vattoc,
Nem tűrhetem hogy ne siryac raytatoc.

Ez ebes Ember erte hogy volnának,
Tökélletes igaz barátságosoc,
Kic egymásért halált is bennednének,
Mint Pylades, és Orestesről Iryác.

Egyic az nagy segénsegnek miatta,
Ő magának vgyan halált kéuánna,
De aſt Titus megh menteni akarná,
Mert életét iò Tarjánac keuánna.

Mikor azért az Prætor gondolkodnéc,
Mint muhatnéc haláloc mindeniknec,
Mert fél vala haragiától Czaſárnac,
Ki kegyelmet nem ad vala Gyilkosnac.

Azonközben egy híres Toluay iútá,
Kinec tárfa az meg holt Toluay vala,
Kezde igen Eskünni hogy ő volna,
Ki Prædaért Tarſát meg ölte volna.

Teuéc híre ez nagy czudát Zafárnac,
 Hogy hárman magokra így vallánának,
 Kegyelem lón azért az két lámbornac,
 És azokért mind az Gyilkos Toluaynac.

Ezen vala nagy öröme mindennec,
 De főképpen Gisippussal Titusnac,
 Szabadulását mert látac egymásnac,
 Az haláltól mentségit két feyeknec.

Örömekben húllatánac loc könyuet,
 Titus ölelgeti begény Gisippust,
 Szeretettel feddi kétségés vóltát,
 Az vián hazához viue Barattyát.

Titusnac hazához hogy iúttac vala,
 Vigan őket Sophronia fogadà,
 Noha mint egy Kuldús Gisippus vala,
 De mint Attyafiát úgy látta vala.

Ottan Titus szép ruhákat hozatà,
 Kikbe Gisippust öltöztette vala,
 Kazdag lakodalmor készitet vala,
 Gisippussal nagy örömben löt vala.

Örömében kinczét elő hozatà,
 Drága Ezüst marháit ki rakatà,
 Mindeneket két felé osztot vala,
 Felet Gisippusnac mind atta vala.

Egy szép Huga is az Titusnac vala,
 Kinec neue Fulvia affony vala,

Felelegül Társának attra vala,

Kiuel nagy soc Ioságot adott vala.

Az után így bólt vala Gisspufsál,

Im Wra vagy barátom mind ezeknec,

Sabatágot neked arra is adoc,

Ha velem léf vagy Házadba külgyelec.

Rövideden Gisspus felelt vala,

Hogy ha elne ezeket megh hálálna,

De sohova ő menni nem akarná,

Sőt ő uelle egyyút elne és halna.

Egyút azért ők marattanac vala,

Steretettel mind hóltigh laktac vala,

Nagy tífteket vegre víseltac vala,

Hóltoc után iò hírec marat vala.

Ime megh is emlékezetben vannac,

Iámborságoc megh mostan is viázac,

Tökéletessége barátágoknac.

Tudua léfen migh az Emberec elnec.

Nem lehet dragáb Iosága senkinec,

Mint hűsége iámbor Házas tarsának,

Tífia búue megh próbált barátjánac,

De mint feyer Hollóc ezec olly ritkác.

Ez kis Historiát Irác versekben,

Défen az nagy Siamos vize mentében,

Ezer ötfáz hetuen het estrendőben,

Isten legyen vezérűnc dolgainkban.

Finis.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Felelégül Társlánac atta vala,

Kiud nagy soc Ioságot adott vala.

Az vian így bólt vala Gissippusál,

Im Wra vagy barátom mind ezeknec,

Sabatfágot neked arra is adoc,

Ha velem lési vagy Házadba külgydec.

Rövideden Gissippus felelt vala,

Hogy ha elne ezeket megh hálálna,

De sohova ő menni nem akarná,

Sőt ő uelle egyút elne és halna.

Egyút azért ők marattanac vala,

Szeretettel mind hóltigh laktac vala,

Nagy tífteket vegre viseltec vala,

Hóltoc vtán ió hirec marat vala.

Ime megh is emlekezeten vannak,

Iámborfagoc még h mostan is virágzic,

Tökellerefsége barátfagoknac,

Tudua léssen migh az Emberec elnec.

Nem lehet dragáb Iosága senkinec,

Mint hűsege iámbor Házas tarlánac,

Tífia búue megh próbált barátjánac,

De mint feyer Hollóc ezec olly ritkác.

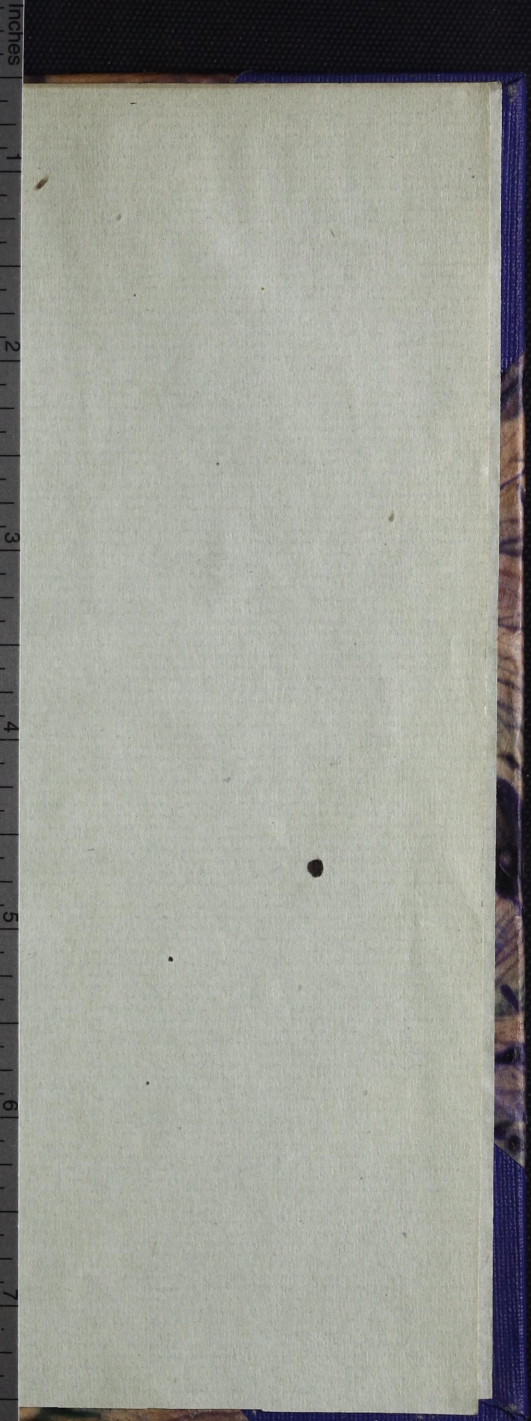
Ez kis Historiát Irác versekben,

Désen az nagy Siamos vize mentében,

Ezer ötáz hetuen het esrendőben,

Isten legyen vezérűnc dolgainkban.

Finis.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

